

2007. június 5.

Valahogy semmi sem stimmelt azon a reggelen. 8-ra jöttek hozzám, és nekem hétkor nagyon nem akaródzott kikelni az ágyból. A zuhany alatt azon gondolkodtam, nincs okom ennyire kimerültnek lenni. Szédültem, minden tagom sajgott, a lámpát sem kapcsoltam fel, mert csak a félhomály esett jól. Legalább fél óra volt, mire rájöttem: beteg vagyok. Nem mozgott a lábam, csak zsibbadt és fáj, a derekam is sajgott, és nem sikerült két lépésnél többet úgy mennem, hogy könnyek ne szökjenek a szemembe. 10 körül kiért egy orvos, azt mondta, becsípődött a gerincem, hopp egy izomlazító injekció, már előre örültem, hogy mire a fiaim hazaérnek jól is leszek. De nem így lett. Egyre rosszabbul lettem, dél körül már csak meghajolva tudtam járni. persze ha színészi ambícióim lettek volna, eljátszhattam volna a vasorrú banyát, de hát én tanár vagyok. Melegem is volt, és mikor a nadrágom rövidnadrágra cseréltem, rájöttem, az ember bizony iszonyodhat a saját látványától is: a lábam ujjától a csípőmíg lila és duzzadt volt a bal lábam. Szeretem a Milkát, de sosem a papírját eszem, tehát attól nem lehet lila, ez nem gerincsérv - futott át az agyamon. Újra orvost hívtunk, onnan már minden gyorsan ment. **Mire feleszméltem már szirénázó mentőben ültem**, ott szidták az első orvost, mert abba az injekcióba belehalhattam volna, aztán egy ágyon feküdtem, ahol senki sem tudta, mit kezdjen velem, aztán jött egy civil ruhás orvos, aki lazán kijelentette: **mélyvénás trombózis**, de ő nem ügyeletes, és ezt már úgyis csak az intenzíven lehet megmenteni. Aztán kötöttek belém mindenféle infúziókat, egyszerre ötöt, olyan volt, mint a vészhelyzetben. Aztán valami „hú de ritka” gyógyszert nyomtak valamelyik csőbe, amelyik a karomba vezetett. Ettől lettem igazán rosszul, aztán nagyon megijedtek az orvosok, rohagáltak, simogattak, nyugtattak, telefonáltak és tanácsstalanok voltak. Félttem. Már elmúlt éjfél, és még mindig csak találgattak, én próbáltam bohóckodni, mert láttam a rokonok arcán az ijedelmet, de látva, hogy senkinek fogalma sincs, mit tegyen velem, nagyon félttem. Másnap reggel arra ébredtem, hogy összevissza telefonálnak az orvosok, tanácsot kérnek mindenkitől. Aztán persze mindenki mosolygott rám, bíztattak, hogy türelem, majd felszívódik a vérrög, egyszer felkelhetek, pár nap. Én is mosolyogtam, mert semmi kedvem nem volt sírni, minek, ha ők is tanácsstalanok? Két hétig feküdtem egy matractalan ágyon az intenzíven, kiszolgáltatva, az egyetlen pozitívum a sok dicséret volt, amit azért kaptam, mert magamtól rájöttem, hogy nem a gerincemmel van baj, és másodszor is orvost hívtam. Mintha csak arra vártak volna, találjam ki, hogy gyógyíthatnak meg. Végig félttem, és azt éreztem, senki nem segít, csak vár, mosolyog, és reménykedik. Minden éjjel haltak meg emberek körülöttem. Furcsa, de minden éjjel csak egy. Vártam a sípoló hangot, ami a szívleállást jelzi, a nővér cipőjének kopogását, a halk és gyors mozdulatokat, néztem, ahogy kitolták a halottakat (elkülönítőben voltam és pont a nyitott ajtó előtt tolták őket), és mindig megnyugodtam, ez még nem az én napom volt. Aztán jöttek a reggelek, reménykedtem, hátha valaki végre rájön, hogy gyógyulhatok meg. Estére minden remény elpárolgott, hiányoztak a fiaim és félttem, mert jött az éjszaka, és ki tudja, hátha én következem. Félttem, ez töltötte ki a mindennapjaim, de nem volt szabad mutatni, erősnek kellett lenni, mert ha el kell mennem a világról, legalább méltósággal tegyem. Aztán még egy hét jött egy másik kórházban, ahol azt mondták, felkelhetek. Ez már jobb volt, 2-3 métereket tudtam menni, 20 perc alatt a mosdóig elértem, legalább az emberi méltóságom vissza tudtam szerezni, meg tudtam igazítani a párnám, magamnak hoztam vizet, elértem a könyvemet, és az utolsó két nap segítséggel a kertben "sétáltam". **De ugyanúgy félttem, mert hallottam, ahogy az orvosok azt beszéltek, vajon le kell-e vágni a lábam, és ezt senkinek sem mondhattam, hiszen nem ijeszthetem meg a családom.** Azt pedig sehol, senki nem tudta megmondani, mit tegyek, hogy jobban legyek. Megnyomorodtam a félelemtől, 31 évesen csak a félelem hatotta át minden percem és mindennél jobban **vágytam valakire, aki segít. Valakire, aki megmozgat, aki nem gyógyszerekkel töm** (mert a gyógyszer, amit

kaptam ugyan a trombózisra jó volt, de vérzékenységet okozott, tehát nem lovagolhattam többé, és ha elvágtam egy papírral az ujjam, másfél órát vérzett, jobb bele sem gondolni, mi jöhetett volna még).

Hazaengedtek, és hetek voltak, mire újra embernek éreztem magam, erőre kaptam, és eldöntöttem, addig nem állok meg, amíg nem találom meg azt, aki segít. Küzdeni akartam, autóba ültem, kegyetlen fájdalmak között vezettem, de élni akartam, teljes életet, hogy a fiaim büszkéek legyenek rám. Persze nem volt könnyű. Nem tudtam lépcsőn menni, sík úton is alig, és végig kalapált bennem a félelem, hogy belehalhatok, vagy elveszthetem a lábam.

Aztán egyszer, amíg a fiúk úsztak, rákérdeztem a Sportmax-ban, hogy van-e valaki, aki gyógytornász is. Addigra végigjártam jó pár edzőtermet, gyógytornászt, de mindet csak az érdekelte, hogy mennyit kell fizetnem, milyen bérletet vegyek, a lábam egyik sem nézte meg, vagy ha igen, legyintett és azt mondta, ő nem orvos.

De a Lite más volt már első alkalommal: a két edző, aki levitt a lépcsőn egyből észrevette, hogy nagy a baj, mert a harmadik lépcsőfok után nem tudtam igazán gyalogolni. Aztán már Marcsival szemben találtam magam, aki a zárójelentésem látva, legnagyobb meghökkenésemre értette, mi van odaírva, sőt, azt is tudta, mi az a trombózis, ötletei voltak, és nem utolsó sorban kért egy napot, hogy pontosan utánanézzem, mit lehet tenni. Semmit nem akart eladni, segíteni akart, biztatott. Másnap reggel csöngött a telefonom, ő volt. Elmondta, mit tervez velem, ha van kedvem, vágjunk bele. Nem hittem a fülemnek.

Délután már együtt voltunk. Látszott rajta, érti, amit csinál, kérdés nélkül is tudja, hol fáj, mégis kérdezett, figyelt, nem félt tőlem, és ő volt az első, akit nem tudtam mosolygással becsapni (az összes orvossal elhittem, hogy nem fáj a lábam, a mosolygással, nehogy eszükbe jusson fűrészt ragadni). **Hónapok óta először nem féltem, ki mertem mondani, ha valami fáj, ha nem ment, ha fáradtam, ha vágytam még egy kis biztatásra.** Jó volt vele lenni, érezni, hogy újra kezdek félelem nélkül élni, hallani a hangjában a nyugalmat és a magabiztosságot, érezni a mozdulataiban a szakértelmet, jó volt a biztonság, mert tudtam, hogy ő az, aki segít. Az egyetlen a világon. Megtanított türelmesnek lenni, nem ígért csodát, mégis azt tett, mert egy hónappal az után, hogy elkezdtünk tornázni, egyedül mentem lépcsőkön, nem fáj a lábam vezetéskor, simán felkeltem az ágyból. Eleinte csak mozgattam, ámulatba ejtett, hogy mennyire tudta, hol, hogyan, mit kell mozgatni: Minden "edzés" után éreztem, hogy gyógyulok, lassanként végigaludtam az éjszakát, fájdalmak és rémálmok nélkül.

Decemberben kellett kontrollra mennem. Ahogy a rendelőbe léptem, újra éreztem a régi félelmet, újra láttam az orvosokon a tanácstalanságot. **És ekkor jött az igazi csoda: azt mondtam tudják, hogy, miért, mitől, de GYÓGYULOK!!!!** Már nem suttogtak a hátam mögött, a szemembe néztek és adtak egy papírt, hogy gyógyulok, egyre jobban vagyok. Még egy hónap telt el, Marcsi hetente háromszor edzett, ezek már kezdtek igazi edzések lenni, megterhelőek, fárasztóak, amolyan igazi fitness és nem fitless edzések, már nem is igazán gyógyultunk, hanem újra formába hozott. **Február elején elhagyhattam azokat a gyógyszereket, amikre azt mondták, egy életen át kell szednem.** Az orvosok nem tudtak magyarázatot adni miért, csak azt mondták, ritkán vannak ilyen csodák. Hát igen, Marcsi csak egy van, pedig mindenkinek kéne belőle egy. Most élek, dolgozom, magas sarkú cipőben járok, és minden reggel, mikor felveszem, eszembe jut, mit segített Ő.

Marcsi olyan, mint egy angyal. Nem olyan, az. A ritkaságnak számító szaktudása mellett lelke is van, olyan erő lakik benne, ami talán senkiben, és ezt arra használja, hogy másokat talpra állítson. És nem elégszik meg soha a fél sikerrel: nem meggyógyított, hanem újra nőt faragott belőlem, alakot formáltunk a végén, tudott szigorú lenni, ha nem volt hangulatom dolgozni, tudott erőt adni, ha nekem fogytán volt. De a legcsodálatosabb, hogy annyira jó edző, hogy pontosan tudja és látja, mit lehet, és mit kell megtenni valakivel azért, hogy az általa kitűzött célt elérje. **Nélküle lehet, hogy már csak egy lábam lenne, vele kaptam egy egészséges lábat és teljes életet - újra, félelem nélkül.** Ezt nem lehet megköszönni.

Szauter Kriszta